

PORTRE

ÖLMİYEN SEVINÇ ÖZGÜNER*

Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi Üyesi, değerli arkadaşımız Sevinç Özgüner, alçakça bir cinayetle öldürüldü. 22 Mayıs'ı 23'e bağlayan gece (1980), Mecidiyeköy'deki evlerinin kapısı sabaha karşı zorla kırılarak, Sevinç Özgüner, eşi Vecdi Özgüner kurşun yağmuruna tutuldu. Sevinç Özgüner ağır yaralıydı, "çabuk gidelim" dedi, "su" dedi, sonra öldü. Vecdi Özgüner, yaralı kurtuldu.

Bizler "Sevinç Abla" derdik. Sevinç Özgüner, ablaydı, anaydı, arkadaştı. Her şeyi dinlerdi. Her zaman sakin düşünür, sürekli değerlendirirdi. Örnek bir görev insanıydı. Görevi, görev olduğu için yapardı. İnandığı için yapardı. Üstüne aldığı görevi mutlaka yapardı. Hiç bağırmadan, yakınmadan, ama hiç aksatmadan dikkatle, ciddiyetle görevi yapardı. "Sevinç Abla" düşündüğünü çok açık söylerdi. Çok rahat söylerdi. Konuşurken, tartışırken, eleştirirken, kabul ederken hep aynı insandı. Bütün bunları yaparken kırmazdı, kırılmazdı, ne düşünüyorsa onu açıkça söylerdi. Sorun yaratan değil, sorun çözen insandı. Şimdi, bütün bunlar çok kişide var sanılır. Değildir. Bütün bunlar, yaşamı geniş gören, geniş yaşayan kişilerde vardır. Bunlar büyük niteliklerdir. Sevinç Abla büyük insandı.

Yaşamıyla, davranışıyla eğitmek nedir? Sevinç Abla bize bunu öğretti. İş yaparak eğitti bizi. Eğitimci gibi davranmadan eğitti. Dürüst, korkusuz, açık, hep ileriye düşünen, hep ileriye gören kişiliğiyle hepimizi sessiz sedasız eğitti. Çok genç yaşlarında inançlarının insanı olarak görev yaptı. Eski arkadaşlarının ona duyduğu büyük saygı, yürekleri titreyerek duydukları büyük sevgi, çok etkileyicidir. Çok öğreticidir. Çok anlattıcıdır.

Böylesine sakin Sevinç Abla, bir baskıyla karşılaştığımız zaman dikilirdi, bir mücadeleye girerken gözleri kıvılcımlanırdı. Hiç bir mücadeleden hiç bir nedenle yılmamıştır. Hiç bir mücadeleden hiç bir nedenle. Adana'da,

Diyarbakır'da, Trabzon'da, Ankara'da, bütün Temsilciler Meclisi toplantılarında beraberdik. Bir kez, "başka işim var" demeden, bir kez "yol uzak mı" demeden, her zaman, her yerde görevde.

Sevinç Abla, örnek bir devrimciydi. Devrimin ne olduğunu bilerek, hep akılla düşünerek, hep ileriye görek, hep kimseyi dışlamayı düşünmeden, hep aslın üzerinde bütünleşmeyi amaçlayarak hareket ederdi. Bize bunu da öğretti.

Sevinç Ablayı neden vurdular? Bir çok neden düşünülebilir. Ama temelde bir tek neden vardır. Hekimler, eczacılar, sağlık emekçileri, öğretmenler, bilim adamları, işçiler, öğrenciler neden vurulduysa, Sevinç Özgüner'i de onun için vurdular.

Sevinç Ablayı, bu ülkede faşizmi daha da yerleştirmek için vurdular. Sevinç Ablayı, bu ülkede özgürlükler ortadan kalksın diye, işçi sınıfı, emekçi katmanlar üzerindeki sömürü sürsün diye vurdular. Bu ülkedeki dış ve iç egemen güçlerin oynadığı büyük oyunun sürmesi için, daha büyük oyunlar oynanması için vurdular. Tekellerin karları artsın diye vurdular.

Sevinç Ablayı vurdular ama, öldüremediler. Şimdi hepimiz birer "Sevinç Ablayız". Şimdi, daha güçlüyüz, daha kararlıyız, daha azimliyiz, Sevinç Ablanın da isteği budur. Sevinç Ablayı vuranlar, bizim daha güçsüz, daha kararsız, yalın olmamızı isteyenlerdir. Ama, biz Sevinç Ablanın isteğini bilenler, daha güçlüyüz, daha kararlıyız, daha azimliyiz.

Sevinç Ablanın intikamını alacağız. Onu öldüren faşizmin karşısında daha güçle onun mücadelesini sürdürerek, daha kararlılıkla onun yolunda yürüyerek, işçi sınıfının ve emekçi katmanların sömürülmesine karşı daha bilinçli savaşarak Sevinç Ablanın intikamını alacağız.

* 1978-1980 dönemi TTB Merkez Konseyi'nin Sevinç Özgüner'in öldürülmesinin ardından yaptığı açıklama.